Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2019*

«Κρατικές ενισχύσεις – Τομέας των ταχυδρομικών υπηρεσιών – Χρηματοδότηση των πρόσθετων μισθολογικών και κοινωνικών δαπανών που αφορούν μέρος του προσωπικού της Deutsche Post με επιχορηγήσεις και έσοδα προερχόμενα από την αμοιβή υπηρεσιών βάσει καθορισμένου τιμολογίου – Απόφαση περί επεκτάσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας – Απόφαση με την οποία διαπιστώνεται η ύπαρξη νέων ενισχύσεων κατά το πέρας του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως – Προσφυγή ακυρώσεως – Πράξη δεκτική προσφυγής – Έννομο συμφέρον – Παραδεκτό – Συνέπειες της ακυρώσεως της τελικής αποφάσεως – Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση T-388/11,

Deutsche Post AG, με έδρα τη Βόννη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Sedemund, T. Lübbig και M. Klasse, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους D. Grespan, T. Maxian Rusche και R. Sauer

καθής,

υποστηριζόμενης από

την **UPS Europe SPRL/BVBA**, πρώην UPS Europe NV/SA, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο),

και

τη **United Parcel Service Deutschland Sàrl & Co. OHG**, πρώην UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, με έδρα το Neuss (Γερμανία),

εκπροσωπούμενες αρχικώς από τους T. Ottervanger και E. Henny, στη συνέχεια από τον T. Ottervanger και, τέλος, από τον R. Wojtek, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσες,

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, για την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής C(2011) 3081 τελικό, της 10ης Μαΐου 2011, περί επεκτάσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ όσον αφορά την κρατική ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορηγήθηκε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέρ της Deutsche Post, της οποίας περίληψη δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2011, C 263, σ. 4),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen και U. Öberg (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: N. Schall, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Φεβρουαρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

Επί της διαδικασίας έρευνας μεταξύ 1999 και 2002

1 Το 1950 η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ίδρυσε έναν οργανισμό ταχυδρομικών υπηρεσιών, την Deutsche Bundespost. Το 1989 η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ίδρυσε τρεις χωριστές οντότητες που υποκατέστησαν την Deutsche Bundespost. Πρόκειται για την Postdienst (τομέας των ταχυδρομικών υπηρεσιών), την Postbank (τομέας των τραπεζικών υπηρεσιών) και την Telekom (τομέας των τηλεπικοινωνιών).

2 Κατ' εφαρμογήν του Gesetz zur Umwandlung der Unternehmen der Deutschen Bundespost in die Rechtsform der Aktiengesellschaft (νόμου για τη μετατροπή του γερμανικού ομοσπονδιακού ταχυδρομείου σε ανώνυμη εταιρία), της 14ης Σεπτεμβρίου 1994 (BGBl. 1994 I, σ. 2325), η Postdienst μετατράπηκε σε Deutsche Post AG, προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση, ενώ η Postbank και η Telekom έλαβαν επίσης τη νομική μορφή ανώνυμης εταιρίας από 1ης Ιανουαρίου 1995.

3 Στις 17 Αυγούστου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατόπιν καταγγελίας που της υπέβαλε η UPS Europe NV/SA, νυν UPS Europe SPRL/BVBA (στο εξής: UPS), παρεμβαίνουσα στην παρούσα δίκη, αποφάσισε να κινήσει σε βάρος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας επίσημη διαδικασία έρευνας σχετικά με πολλές ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί στην Postdienst και, ακολούθως, στην προσφεύγουσα (στο εξής: απόφαση του 1999 περί κινήσεως διαδικασίας). Μεταξύ των εν λόγω ενισχύσεων συγκαταλέγονταν οι επιχορηγήσεις τις οποίες είχαν καταβάλει οι γερμανικές αρχές στην προσφεύγουσα για την κάλυψη του κόστους των συντάξεων μισθωτών που είχαν το καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου (στο εξής: επιχορηγήσεις για συντάξεις).

4 Με την απόφαση 2002/753/ΕΚ, της 19ης Ιουνίου 2002, για την κρατική ενίσχυση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στα γερμανικά ταχυδρομεία Deutsche Post AG (ΕΕ 2002, L 247, σ. 27, στο εξής: τελική απόφαση του 2002), η Επιτροπή περάτωσε την επίσημη διαδικασία έρευνας που είχε κινήσει το 1999. Αφού διαπίστωσε ότι η κρατική αντιστάθμιση, η οποία είχε χορηγηθεί για την κάλυψη του καθαρού πρόσθετου κόστους μιας πολιτικής εκπτώσεων που αφορούσε την ανοιχτή στον ανταγωνισμό παροχή υπηρεσιών μεταφοράς δεμάτων από πόρτα σε πόρτα, συνιστούσε πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, η Επιτροπή έκρινε, με το άρθρο 1 του διατακτικού της αποφάσεως αυτής, ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά αυτή την κρατική ενίσχυση ύψους 572 εκατομμυρίων ευρώ που είχε χορηγηθεί στην προσφεύγουσα και επέβαλε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με το άρθρο 2 του εν λόγω διατακτικού, την ανάκτηση της ενισχύσεως. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η επίμαχη ενίσχυση είχε λάβει διάφορες μορφές όπως,

μεταξύ άλλων, τη μορφή χρηματοοικονομικών αντισταθμίσεων υπέρ της προσφεύγουσας με τη διαμεσολάβηση της Telekom, κρατικών εγγυήσεων υπέρ της προσφεύγουσας και επιχορηγήσεων για συντάξεις.

5 Στις 4 Σεπτεμβρίου 2002, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-266/02, με αίτημα την ακύρωση της τελικής αποφάσεως του 2002.

6 Με απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-266/02, EU:T:2008:235), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την τελική απόφαση του 2002 για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν είχε αποδείξει την ύπαρξη πλεονεκτήματος για την προσφεύγουσα.

7 Με απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως που είχε ασκηθεί κατά της αποφάσεως αυτής.

α) Επί της αποφάσεως του 2007 περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας

8 Με έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, κατόπιν υποβολής δεύτερης καταγγελίας από την UPS, η οποία υποστήριζε ότι δεν είχε εξεταστεί το σύνολο των απαριθμούμενων στην πρώτη καταγγελία μέτρων και ότι είχαν χορηγηθεί παράνομες ενισχύσεις μετά την έκδοση της τελικής αποφάσεως του 2002, καθώς και άλλης καταγγελίας ανταγωνιστή της προσφεύγουσας, η Επιτροπή κοινοποίησε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που είχαν χορηγήσει οι γερμανικές αρχές υπέρ της Deutsche Post (ΕΕ 2007, C 245, σ. 21, στο εξής: απόφαση του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας). Στη νέα αυτή απόφαση, η Επιτροπή επικαλέστηκε την ανάγκη διεξαγωγής συνολικής έρευνας για όλες τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που προέκυπταν από τη χορήγηση κρατικών πόρων στην προσφεύγουσα. Επισήμανε ότι η διαδικασία που είχε κινηθεί με την απόφαση του 1999 θα συμπληρωνόταν προκειμένου να συμπεριληφθούν οι προσφάτως παρασχεθείσες πληροφορίες και να κριθεί οριστικώς η συμβατότητα της χορηγήσεως των εν λόγω κρατικών πόρων με τη Συνθήκη ΕΚ.

9 Με δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Νοεμβρίου 2007 και πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-421/07, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας.

10 Με απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07, EU:T:2011:720), το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, στη σκέψη 75 της αποφάσεως αυτής, ότι, «κατά την έκδοση της [αποφάσεως του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας], η επίσημη διαδικασία ελέγχου των επίμαχων μέτρων που είχε κινηθεί το 1999 δεν περατώθηκε με την [τελική] απόφαση του 2002 πέραν του ποσού των 572 εκατομμυρίων ευρώ για το οποίο γίνεται λόγος στο διατακτικό της». Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ως εκ τούτου, στη σκέψη 78 της αποφάσεως αυτής, το συμπέρασμα ότι, «κατά τον χρόνο εκδόσεώς της, η [απόφαση του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας] δεν [είχε μεταβάλει] ούτε τα έννομα αποτελέσματα των επίμαχων μέτρων ούτε τη νομική θέση της προσφεύγουσας», με αποτέλεσμα να αποφανθεί, στη σκέψη 80 της αποφάσεως, ότι η προσφυγή έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη.

11 Κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, το Δικαστήριο διαπίστωσε, με την απόφασή του της 24ης Οκτωβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής (C-77/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:695), ότι η Επιτροπή, κρίνοντας, με το άρθρο 1 του διατακτικού της τελικής αποφάσεως του 2002, την ενίσχυση ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά και επιβάλλοντας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με το άρθρο 2 του διατακτικού αυτού, την ανάκτηση της ενισχύσεως, είχε περατώσει πλήρως τη διαδικασία που είχε κινήσει με την απόφαση του 1999. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε, ως εκ τούτου, ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η επίσημη

διαδικασία έρευνας που είχε κινηθεί το 1999 δεν περατώθηκε με την τελική απόφαση του 2002 πέραν του ποσού των 572 εκατομμυρίων ευρώ για το οποίο γινόταν λόγος στο διατακτικό της εν λόγω αποφάσεως του 2002. Για τον λόγο αυτό, το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07, EU:T:2011:720), και ανέπεμψε την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο.

12 Με την απόφασή του της 18ης Σεπτεμβρίου 2015, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 44 της αποφάσεως, ότι η απόφαση του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας έπρεπε να θεωρηθεί, σε σχέση με το σύνολο των μέτρων τα οποία αφορούσε, ως απόφαση για την εκ νέου κίνηση μιας πλήρως περατωθείσας επίσημης διαδικασίας έρευνας. Το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η απόφαση αυτή είχε εκδοθεί κατά παράβαση του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 1999, L 83, σ. 1), και κατά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθόσον η Επιτροπή είχε κινήσει εκ νέου επίσημη διαδικασία έρευνας η οποία είχε περατωθεί πλήρως με την τελική απόφαση του 2002, προκειμένου να εκδώσει νέα τελική απόφαση χωρίς να ανακαλέσει ή να αποσύρει την απόφαση περί περατώσεως. Η απόφαση αυτή απέκτησε ισχύ δεδικασμένου, δεδομένου ότι δεν ασκήθηκε σε βάρος της αναίρεση.

β) Επί της αποφάσεως του 2011 περί επεκτάσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας και επί της τελικής αποφάσεως του 2012

13 Στις 10 Μαΐου 2011, η Επιτροπή κοινοποίησε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την απόφαση C(2011) 3081 τελικό περί επεκτάσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, όσον αφορά την κρατική ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορηγήθηκε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέρ της Deutsche Post, της οποίας περίληψη δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2011, C 263, σ. 4, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Με την απόφαση αυτή, η επίσημη διαδικασία έρευνας σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί στην προσφεύγουσα ως αντιστάθμιση των υποχρεώσεών της παροχής καθολικής υπηρεσίας επεκτεινόταν στις επιχορηγήσεις τις οποίες είχαν καταβάλει οι γερμανικές αρχές στην προσφεύγουσα για την κάλυψη του κόστους των συντάξεων μισθωτών που είχαν το καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου. Σκοπός αυτής της νέας αποφάσεως ήταν η διεύρυνση της επίσημης διαδικασίας έρευνας που είχε κινηθεί εκ νέου το 2007 για να ελεγχθεί, ειδικότερα, το καθεστώς των συντάξεων το οποίο είχε προηγουμένως εξετασθεί μόνον επιφανειακά.

14 Με την απόφαση 2012/636/ΕΕ, της 25ης Ιανουαρίου 2012, σχετικά με την ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Deutsche Post AG (ΕΕ 2012, L 289, σ. 1, στο εξής: τελική απόφαση του 2012), η Επιτροπή διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η δημόσια χρηματοδότηση των συντάξεων συνιστά παράνομη κρατική ενίσχυση η οποία δεν είναι συμβατή με την εσωτερική αγορά. Έκρινε, αντιθέτως, ότι ορισμένες κρατικές χρηματοοικονομικές αντισταθμίσεις υπέρ της προσφεύγουσας συνιστούσαν κρατική ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά και ότι οι κρατικές εγγυήσεις οι οποίες αφορούσαν τις οφειλές που είχε αναλάβει η Deutsche Bundespost πριν από τη μετατροπή της σε τρεις ανώνυμες εταιρίες έπρεπε να ελεγχθούν ως υφιστάμενη ενίσχυση.

15 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Μαρτίου 2012 και πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-143/12, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της τελικής αποφάσεως του 2012.

16 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Απριλίου 2012 και πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-152/12, η προσφεύγουσα άσκησε, επίσης, προσφυγή με αίτημα την ακύρωση των άρθρων 1, 2 και 4 έως 6 της τελικής αποφάσεως του 2012.

17 Με απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τα άρθρα 1 και 4 έως 6 της τελικής αποφάσεως του 2012 για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν είχε αποδείξει την ύπαρξη πλεονεκτήματος για την προσφεύγουσα.

18 Κατά της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406) δεν ασκήθηκε αναίρεση πριν από την παρέλευση της ισχύουσας προθεσμίας. Η απόφαση αυτή κατέστη, συνεπώς, αμετάκλητη.

19 Με διάταξη της 17ης Μαρτίου 2017, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-152/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:188), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να καταργηθεί η δίκη επί της προσφυγής στην υπόθεση T-152/12, διότι η προσφυγή αυτή είχε το ίδιο αντικείμενο με την προσφυγή που είχε ασκηθεί στην υπόθεση T-143/12, επί της οποίας είχε εκδοθεί η εν μέρει ακυρωτική απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), η οποία κατέστη αμετάκλητη.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Ιουλίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

21 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Οκτωβρίου 2011, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991.

22 Με διάταξη της 23ης Ιουλίου 2013, κατόπιν ακροάσεως των διαδίκων, ανεστάλη η διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση έως την έκδοση αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-77/12 P, με αντικείμενο την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07, EU:T:2011:720), η οποία τελικώς εκδόθηκε στις 24 Οκτωβρίου 2013.

23 Με διάταξη της 12ης Μαΐου 2014, επιτράπηκαν οι παρεμβάσεις της UPS και της UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, νυν United Parcel Service Deutschland Sàrl & Co. OHG, προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

24 Με διάταξη της 15ης Σεπτεμβρίου 2014, ανεστάλη εκ νέου η διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση εν αναμονή της αποφάσεως περατώσεως της δίκης στην υπόθεση T-421/07 RENV, η οποία εκδόθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 2015 και είχε ως αποτέλεσμα την ακύρωση της αποφάσεως του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας.

25 Κατόπιν της επαναλήψεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, με διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 2015, να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

26 Στις 7 Ιανουαρίου 2016, η Επιτροπή κατέθεσε το υπόμνημα αντικρούσεως.

27 Στις 25 Φεβρουαρίου 2016, η προσφεύγουσα κατέθεσε το υπόμνημα απαντήσεως.

28 Στις 14 Μαρτίου 2016, οι παρεμβαίνουσες κατέθεσαν κοινό υπόμνημα παρεμβάσεως.

29 Στις 20 Απριλίου 2016, η Επιτροπή κατέθεσε το υπόμνημα ανταπαντήσεως.

30 Με έγγραφο της Γραμματείας της 24ης Νοεμβρίου 2016, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε, στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τις συνέπειες που απορρέουν από την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406) όσον αφορά το ενδεχόμενο καταργήσεως της δίκης, σύμφωνα με το

άρθρο 131, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ιδίως σε σχέση με τη συνέχιση της επίσημης διαδικασίας έρευνας που αφορούσε το τμήμα της τελικής αποφάσεως του 2012 το οποίο ακυρώθηκε καθώς και σχετικά με τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας.

31 Οι διάδικοι υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους εντός των ταχθεισών προθεσμιών.

32 Κατόπιν προτάσεως του πρώτου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να παραπέμψει την υπόθεση σε πενταμελές τμήμα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας.

33 Με έγγραφο της Γραμματείας της 18ης Δεκεμβρίου 2017, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε στους διαδίκους, στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ερωτήσεις στις οποίες ζητήθηκε γραπτή απάντηση ενόψει της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

34 Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου εμπροθέσμως.

35 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

36 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τις παρεμβαίνουσες, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– κυρίως, να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

– επικουρικώς, να κρίνει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής λόγω απώλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας του εννόμου συμφέροντός της·

– όλως επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

37 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορούσε μόνον τη διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε σχέση με την έννοια της ενισχύσεως και τη συμβατότητα των επίμαχων μέτρων με την εσωτερική αγορά, χωρίς να παράγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα και ότι δεν αποτελεί, συνεπώς, πράξη δεκτική προσφυγής. Για τον ίδιο λόγο, η προσφεύγουσα δεν έχει, εν πάση περιπτώσει, συμφέρον να επιτύχει την ακύρωσή της. Η Επιτροπή αντιτίθεται, επίσης, στην έκδοση αποφάσεως καταργήσεως της δίκης λόγω της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406).

38 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων της Επιτροπής και υποστηρίζει ότι το έννομο συμφέρον της εξακολουθεί να υφίσταται όσο η Επιτροπή δεν ανακαλεί την προσβαλλόμενη απόφαση.

39 Οι παρεμβαίνουσες στηρίζουν τα αιτήματα της Επιτροπής σε σχέση με το παραδεκτό της προσφυγής και αντιτίθενται, επίσης, στην έκδοση αποφάσεως καταργήσεως της δίκης λόγω της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406). Εκτιμούν ότι, μετά την ακύρωση της τελικής αποφάσεως του 2012 από το Γενικό Δικαστήριο, η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει συμφέρον για την έκδοση νέας τελικής αποφάσεως από την Επιτροπή.

40 Επισημαίνεται ότι η Επιτροπή προβάλλει, κατ' ουσίαν, το απαράδεκτο της υπό κρίση προσφυγής για τους ίδιους λόγους που είχε ήδη προβάλει στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας. Μολονότι το Δικαστήριο έχει ήδη απορρίψει τα επιχειρήματα αυτά με την απόφασή του της 24ης Οκτωβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής (C-77/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:695), η Επιτροπή επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι εμμένει στην ένσταση απαραδέκτου.

41 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ συνιστούν τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική του κατάσταση (αποφάσεις της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψεις 37 και 38, και της 24ης Οκτωβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής C-77/12, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:695, σκέψη 51).

42 Όσον αφορά, ειδικότερα, τα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα μιας αποφάσεως περί κινήσεως της προβλεπόμενης στο άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ επίσημης διαδικασίας έρευνας σε σχέση με υπό εκτέλεση μέτρο το οποίο χαρακτηρίζεται ως νέα ενίσχυση, μια τέτοια απόφαση μεταβάλλει κατ' ανάγκη τη νομική κατάσταση τόσο ως προς το εξεταζόμενο μέτρο όσο και ως προς τις επιχειρήσεις που επωφελούνται από αυτό, ιδίως όσον αφορά τη συνέχιση της εκτελέσεώς του. Μετά την έκδοση μιας τέτοιας αποφάσεως, συντρέχουν τουλάχιστον σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα του εν λόγω μέτρου, οι οποίες πρέπει να οδηγήσουν το κράτος μέλος σε αναστολή της πληρωμής, δεδομένου ότι η κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 108 παράγραφος 2, ΣΛΕΕ αποκλείει την έκδοση άμεσης αποφάσεως επιβεβαιωτικής του συμβατού χαρακτήρα του εν λόγω μέτρου με την κοινή αγορά η οποία και θα επέτρεπε την περαιτέρω τακτική εκτέλεση του εν λόγω μέτρου. Θα ήταν δυνατή η επίκληση της αποφάσεως αυτής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τα οποία καλούνται να συναγάγουν όλες τις συνέπειες που απορρέουν από την παράβαση του άρθρου 108, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, ΣΛΕΕ. Τέλος, η εν λόγω απόφαση μπορεί να οδηγήσει τις επιχειρήσεις υπέρ των οποίων έχει ληφθεί το μέτρο να αρνηθούν, εν πάση περιπτώσει, νέες καταβολές ή να εξασφαλίσουν τα αναγκαία ποσά για τυχόν μεταγενέστερες επιστροφές. Η επιχειρηματική κοινότητα θα λάβει επίσης υπόψη, στις σχέσεις της με τους εν λόγω δικαιούχους, την ευάλωτη νομική και οικονομική κατάστασή τους (βλ. απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής, C-77/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:695, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 22ας Μαΐου 2015, Autoneum Germany κατά Επιτροπής, T-295/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:350, σκέψη 17).

43 Εν προκειμένω, η Επιτροπή χαρακτήρισε, στο σημείο 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τις επιχορηγήσεις για τις συντάξεις ως νέα ενίσχυση. Στο σημείο 103 της προσβαλλομένης αποφάσεως ανέφερε ένα ποσό πολλών δισεκατομμυρίων ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο ποσό που θα έπρεπε να συνεισφέρει η προσφεύγουσα στο συνταξιοδοτικό ταμείο μεταξύ των ετών 1995 και 2007 για να διασφαλίσει τη διατήρηση του ανταγωνισμού με τις άλλες επιχειρήσεις στην ίδια αγορά. Επίσης, υπενθύμισε, στο σημείο 106 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την υποχρέωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να αναστείλει τα επίδικα μέτρα ενισχύσεως.

44 Όπως προκύπτει από τη νομολογία που υπενθυμίζεται στη σκέψη 42 ανωτέρω, η υποχρέωση αναστολής εκτελέσεως του επίμαχου μέτρου δεν είναι το μόνο έννομο αποτέλεσμα αποφάσεως περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας, όπως η προσβαλλόμενη απόφαση. Η προσφεύγουσα είναι, πράγματι, εκτεθειμένη, λόγω μιας τέτοιας αποφάσεως, μεταξύ άλλων στον κίνδυνο να λάβει ένα

εθνικό δικαστήριο προσωρινά μέτρα για να διαφυλαχθούν, αφενός, τα συμφέροντα των ενδιαφερόμενων μερών και, αφετέρου, η αποτελεσματικότητα της αποφάσεως περί κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας. Στο πλαίσιο αυτό, το εθνικό δικαστήριο μπορεί να διατάξει, ειδικότερα, την ανάκτηση τυχόν ενισχύσεων που έχουν χορηγηθεί (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, σκέψεις 29 έως 31).

45 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι, μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, είχε εξασφαλίσει τα αναγκαία ποσά για την κάλυψη ενδεχόμενων επιστροφών που θα όφειλε στην περίπτωση εκδόσεως αρνητικής τελικής αποφάσεως.

46 Από το σύνολο των προεκτεθέντων συνάγεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστούσε, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, πράξη η οποία μπορούσε να επηρεάσει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική της κατάσταση και ότι έχει, συνεπώς, όλα τα στοιχεία μιας πράξεως δεκτικής προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

47 Περαιτέρω, όσον αφορά τα επιχειρήματα της Επιτροπής και των παρεμβαινουσών με τα οποία αμφισβητείται η διατήρηση του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον αποτελεί την πρώτη και βασική προϋπόθεση για την άσκηση κάθε ενδίκου βοηθήματος (βλ. διάταξη της 15ης Μαΐου 2013, Post Invest Europe κατά Επιτροπής, T-413/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:246, σκέψη 22). Η απαίτηση αυτή διασφαλίζει, σε δικονομικό επίπεδο, ότι, προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, το Γενικό Δικαστήριο δεν θα επιλαμβάνεται γνωμοδοτικών αιτημάτων ή αμιγώς θεωρητικών ζητημάτων (πρβλ. απόφαση της 19ης Ιουνίου 2009, Socratec κατά Επιτροπής, T-269/03, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2009:211, σκέψη 38). Ο δικαστής της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορεί, ακόμη και πέραν των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι διάδικοι, να εξετάσει αυτεπαγγέλτως την έλλειψη εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος για την άσκηση προσφυγής ή για τη συνέχιση της εκδικάσεώς της λόγω γεγονότος μεταγενέστερου της προσφυγής και δυναμένου να άρει τη χρησιμότητα αυτής για τον προσφεύγοντα, και να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη ή άνευ αντικειμένου για τον λόγο αυτόν (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-19/93 P, EU:C:1995:339, σκέψη 13).

48 Το έννομο συμφέρον πρέπει να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως καταργείται η δίκη, πράγμα το οποίο προϋποθέτει ότι η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 42, και διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 2011, Fellah κατά Συμβουλίου, T-255/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:718, σκέψη 12).

49 Στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, η διατήρηση του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος πρέπει να εκτιμάται in concreto λαμβανομένων, μεταξύ άλλων, υπόψη των συνεπειών της προβαλλόμενης ελλείψεως νομιμότητας (απόφαση της 28ης Μαΐου 2013, Abdulrahim κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-239/12 P, EU:C:2013:331, σκέψη 65). Η διατήρηση του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως εξακολουθεί να είναι ικανή, αφεαυτής, να παραγάγει έννομες συνέπειες έναντι αυτού (βλ. διάταξη της 15ης Μαΐου 2013, Post Invest Europe κατά Επιτροπής, T-413/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:246, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί, χωρίς κατ' ανάγκη να ληφθούν υπόψη μόνο τα επιχειρήματα των διαδίκων, εάν η προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία επεκτάθηκε η διαδικασία που είχε κινηθεί εκ νέου με την απόφαση του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας με σκοπό να «εξεταστεί διεξοδικότερα» κατά πόσον οι επιχορηγήσεις για τις συντάξεις χορηγούσαν στην προσφεύγουσα κάποιο πλεονέκτημα, εξακολουθεί να παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας μετά την έκδοση της τελικής αποφάσεως του 2012 με την οποία περατώθηκε η διαδικασία που είχε κινηθεί εκ νέου το 2007 και επεκτάθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, και μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), με την οποία ακυρώθηκε η τελική απόφαση του 2012.

51 Από τη νομολογία προκύπτει ότι, όταν ασκούνται προσφυγές, αφενός, κατά αποφάσεως περί κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας ως προς εθνικό μέτρο και, αφετέρου, κατά τελικής αποφάσεως με την οποία περατώνεται η εν λόγω διαδικασία και διαπιστώνεται ότι το εξεταζόμενο εθνικό μέτρο συνιστά κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη προς την εσωτερική αγορά, η απόρριψη της προσφυγής κατά της εν λόγω τελευταίας αποφάσεως καθιστά άνευ αντικειμένου την προσφυγή που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως περί κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 2000, EPAC κατά Επιτροπής, T-204/97 και T-270/97, EU:T:2000:148, σκέψεις 153 έως 159, της 6ης Μαρτίου 2002, Diputación Foral de Álava κατά Επιτροπής, T-168/99, EU:T:2002:60, σκέψεις 22 έως 26, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2009, Diputación Foral de Álava κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-30/01 έως T-32/01 και T-86/02 έως T-88/02, EU:T:2009:314, σκέψεις 345 έως 363).

52 Η νομολογία αυτή δεν μπορεί, εντούτοις, να εφαρμοστεί εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση διαφοροποιείται λόγω του γεγονότος ότι, πρώτον, είναι μεταγενέστερη της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 2008, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-266/02, EU:T:2008:235), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την τελική απόφαση του 2002, δεύτερον, έχει σκοπό να τεκμηριώσει σε βάθος την απόφαση του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας, η οποία, ακολούθως, ακυρώθηκε με την απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2015, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), και, τρίτον, είναι προγενέστερη της τελικής αποφάσεως του 2012, η οποία επίσης ακυρώθηκε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406). Υπενθυμίζεται ότι κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως δεν ασκήθηκε αναίρεση, με αποτέλεσμα να καταστεί αυτή αμετάκλητη.

53 Λαμβανομένης υπόψη της ακυρώσεως της τελικής αποφάσεως της Επιτροπής του 2012 με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), πρέπει, ωστόσο, να επισημανθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, εκτός της περιπτώσεως κατά την οποία η διαπιστωθείσα πλημμέλεια καθιστά παράνομη ολόκληρη τη διαδικασία, η διαδικασία αντικαταστάσεως μιας παράνομης πράξεως η οποία ακυρώθηκε μπορεί να επαναληφθεί από το σημείο ακριβώς κατά το οποίο εμφιλοχώρησε η παρανομία. Η ακύρωση πράξεως της Ένωσης δεν επηρεάζει, συνεπώς, κατ' ανάγκη τις προπαρασκευαστικές πράξεις και η ακύρωση πράξεως με την οποία περατώνεται διοικητική διαδικασία που αποτελείται από διάφορα στάδια δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκη την ακύρωση ολόκληρης της διαδικασίας που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβληθείσας πράξεως, ανεξαρτήτως αν η αιτιολογία της ακυρωτικής δικαστικής αποφάσεως αφορά ουσιαστικούς ή διαδικαστικούς λόγους (αποφάσεις της 7ης Νοεμβρίου 2013, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-587/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:721, σκέψη 12, και της 6ης Ιουλίου 2017, SNCM κατά Επιτροπής, T-1/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:470, σκέψη 69).

54 Συναφώς διευκρινίζεται ότι, μολονότι η Επιτροπή δέχθηκε σιωπηρώς, στο πλαίσιο της εκδικάσεως της υπό κρίση υποθέσεως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να έχει εξαφανιστεί από την έννομη τάξη της Ένωσης, δεν μπορούσε πλέον να αποτελέσει τη βάση μιας νέας αποφάσεως για την περάτωση της επίσημης διαδικασίας έρευνας, δεν έχει μέχρι σήμερα ανακαλέσει την απόφαση αυτή. Εξ αυτού θα μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή εξακολουθεί να έχει, στο στάδιο αυτό, τη δυνατότητα να επαναλάβει τη διαδικασία από το στάδιο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η προσφεύγουσα παραμένει, συνεπώς, εκτεθειμένη στον απορρέοντα από την απόφαση αυτή κίνδυνο ανακτήσεως των ενισχύσεων που η Επιτροπή υποστηρίζει ότι της έχουν χορηγηθεί, όπως επισημάνθηκε ήδη στη σκέψη 44 ανωτέρω.

55 Εξάλλου, όσον αφορά την αλληλεπίδραση των τριών επίσημων διαδικασιών έρευνας που κίνησε η Επιτροπή από το 1999 και την επακόλουθη έκδοση διαφόρων αποφάσεων του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου που αφορούσαν τις αποφάσεις περί κινήσεως και περατώσεως των διαδικασιών αυτών, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με τις προβλεπόμενες στο άρθρο 266 ΣΛΕΕ υποχρεώσεις της, η Επιτροπή οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των αποφάσεων της 1ης Ιουλίου 2008, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-266/02, EU:T:2008:235), της 18ης Σεπτεμβρίου 2015,

Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), και της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), οι οποίες έχουν ήδη εκδοθεί από τα δικαστήρια της Ένωσης και αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου.

56 Κατά πάγια νομολογία, εναπόκειται ασφαλώς στο θεσμικό όργανο που έχει εκδώσει τις πράξεις οι οποίες έχουν ακυρωθεί από τον δικαστή της Ένωσης να προσδιορίσει τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση των ακυρωτικών δικαστικών αποφάσεων. Εντούτοις, ασκώντας την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει συναφώς, το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει να σέβεται τόσο το σκεπτικό των εν λόγω αποφάσεων όσο και τις εφαρμοστέες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης (βλ. απόφαση της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-584/16, EU:T:2017:282, σκέψη 79 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

57 Το άρθρο 266 ΣΛΕΕ επιβάλλει στο οικείο όργανο την υποχρέωση να φροντίσει ώστε κάθε πράξη η οποία προορίζεται να αντικαταστήσει την ακυρωθείσα να μην εμφανίζει τις παρατυπίες που προσδιόρισε η ακυρωτική δικαστική απόφαση. Οι αρχές αυτές ισχύουν, κατά μείζονα λόγο, όταν η επίμαχη ακυρωτική απόφαση έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου (απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2010, ΓΕΕΑ κατά Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, σκέψεις 70 και 73).

58 Επομένως, η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον να επιτύχει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και την εξαφάνισή της από την έννομη τάξη, στο μέτρο που, σε περίπτωση ακυρώσεως της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή, αν αποφασίσει, προκειμένου να λάβει τα επιβαλλόμενα, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, μέτρα εκτελέσεως των τριών ακυρωτικών δικαστικών αποφάσεων που μνημονεύονται στη σκέψη 55 ανωτέρω, να εκδώσει νέα απόφαση για να κινήσει εκ νέου την επίσημη διαδικασία έρευνας, θα υποχρεωθεί να εξασφαλίσει ότι αυτή η νέα απόφαση δεν θα πάσχει από τις ίδιες πλημμέλειες με εκείνες του συνόλου των προγενέστερων αποφάσεων.

59 Εν πάση περιπτώσει, λαμβανομένης υπόψη της εξαιρετικά πολύπλοκης διαδικασίας λόγω της υπάρξεως πολλών διοικητικών και δικαστικών αποφάσεων που αφορούν τα ίδια μέτρα ενισχύσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα βρίσκεται σε μια κατάσταση ιδιαίτερης νομικής αβεβαιότητας, η οποία θα μπορούσε να αρθεί μόνο με την εξέταση της υπό κρίση υποθέσεως επί της ουσίας και την ενδεχόμενη ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, πράγμα το οποίο ενισχύει το έννομο συμφέρον της να προσβάλει την απόφαση αυτή.

60 Συναφώς πρέπει να διευκρινιστεί ότι, όσο η Επιτροπή εκτιμά ότι εξακολουθεί να έχει τη δυνατότητα εκδόσεως νέας τελικής αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να προβλέψει, έστω και προσωρινά, το ποσό της ενισχύσεως ή, ενδεχομένως, των τόκων που μπορεί να υποχρεωθεί να επιστρέψει για το χρονικό διάστημα της παρανομίας.

61 Πράγματι, αναλόγως του αν η Επιτροπή κρίνει ότι τα ποσά που τέθηκαν στη διάθεση της προσφεύγουσας εμπίπτουν αυτοτελώς στη διαδικασία που κινήθηκε το 1999, το 2007 ή το 2011, το ποσό των ενισχύσεων που θα πρέπει ενδεχομένως να ανακτηθούν, σε περίπτωση χαρακτηρισμού των επίμαχων ενισχύσεων ως νέων ενισχύσεων και διαπιστώσεως του ασυμβίβαστου προς την εσωτερική αγορά χαρακτήρα τους, θα μπορούσε να ποικίλλει σημαντικά, στο μέτρο που, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 ΣΛΕΕ (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9), η πρώτη ενέργεια της Επιτροπής ή κράτους μέλους που ενεργεί κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, σε σχέση με την παράνομη ενίσχυση, διακόπτει την προθεσμία παραγραφής. Σε περίπτωση δε που οι προβαλλόμενες ενισχύσεις θα έπρεπε, ενδεχομένως, να θεωρηθούν συμβατές με την εσωτερική αγορά, με αποτέλεσμα η Επιτροπή να μπορεί να διατάξει μόνον την καταβολή τόκων για το χρονικό διάστημα της παρανομίας (πρβλ. απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2008, CELF και ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, EU:C:2008:79, σκέψη 55), η διάρκεια του χρονικού

διαστήματος της παρανομίας, βάσει της οποίας θα έπρεπε να υπολογιστούν οι τόκοι αυτοί, θα διέφερε επίσης αναλόγως του χρονικού σημείου ενάρξεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας εκ μέρους της Επιτροπής.

62 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον να προσφύγει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, και μάλιστα παρά το γεγονός ότι έχουν ήδη ακυρωθεί η απόφαση του 2007 περί κινήσεως εκ νέου της διαδικασίας και η τελική απόφαση του 2012.

63 Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα, αφενός, ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή και, αφετέρου, ότι δεν κατέστη άνευ αντικειμένου. Η ένσταση απαραδέκτου πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί στο σύνολό της, όπως και το σύνολο των επιχειρημάτων της Επιτροπής και των παρεμβαινουσών που έχουν ως σκοπό να διαπιστωθεί η απώλεια του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας.

Επί της ουσίας

64 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, έξι λόγους ακυρώσεως. Οι πέντε πρώτοι λόγοι αφορούν πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως της Επιτροπής. Ο έκτος λόγος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της ασφάλειας δικαίου και της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

65 Πρέπει να υπομνησθεί ότι ο λόγος ακυρώσεως που αφορά την έλλειψη ή την ανεπάρκεια αιτιολογίας έχει ως σκοπό να διαπιστωθεί παράβαση ουσιώδους τύπου και, επομένως, ως τέτοιος λόγος, πρέπει να εξετάζεται αυτοτελώς σε σχέση με τον λόγο που στηρίζεται στην ανακρίβεια της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο έλεγχος της οποίας εμπίπτει στην εξέταση του βασίμου της αποφάσεως αυτής (πρβλ. αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 67, και της 15ης Δεκεμβρίου 2005, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-66/02, EU:C:2005:768, σκέψη 26).

66 Εν προκειμένω πρέπει, συνεπώς, ο έκτος λόγος ακυρώσεως, καθόσον αφορά, μεταξύ άλλων, παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, να εξεταστεί πριν ελεγχθεί, εφόσον είναι αναγκαίο, η ουσιαστική νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως την οποία αφορούν οι άλλοι λόγοι ακυρώσεως.

67 Κατά το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, «[ε]νισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν οι Συνθήκες ορίζουν άλλως».

68 Κατά πάγια νομολογία, ο χαρακτηρισμός ενός μέτρου ως «κρατικής ενισχύσεως», κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, απαιτεί τη συνδρομή όλων των προβλεπόμενων στη διάταξη αυτή προϋποθέσεων. Πρώτον, πρέπει να πρόκειται για κρατική παρέμβαση ή για παρέμβαση μέσω κρατικών πόρων. Δεύτερον, η παρέμβαση αυτή πρέπει να μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών. Τρίτον, πρέπει να χορηγεί επιλεκτικό πλεονέκτημα στον δικαιούχο. Τέταρτον, πρέπει να νοθεύει ή να απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό (βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

69 Κατά τον προσωρινό νομικό χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως «κρατικής ενισχύσεως» σε απόφαση περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας, η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να τηρείται ως προς όλες τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

70 Πράγματι, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να εκθέτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Club Hotel Loutraki κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/15 P, EU:C:2016:989, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

71 Όσον αφορά, ειδικότερα, την αιτιολογία αποφάσεως της Επιτροπής περί κινήσεως της προβλεπόμενης στο άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ επίσημης διαδικασίας έρευνας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού 2015/1589, μια τέτοια απόφαση μπορεί να εκδοθεί μόνον εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το μέτρο αποτελεί νέα κρατική ενίσχυση και δημιουργεί αμφιβολίες κατά πόσον συμβιβάζεται με την εσωτερική αγορά.

72 Επομένως, για να μην καταστεί άνευ ουσίας η προβλεπόμενη στο άρθρο 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως, κάθε απόφαση της Επιτροπής που λαμβάνεται μετά το πέρας του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως πρέπει να περιέχει προσωρινή εκτίμηση του επίμαχου κρατικού μέτρου, με σκοπό να προσδιοριστεί αν το μέτρο αυτό έχει χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως και να παραθέτει, όταν η Επιτροπή επιλέγει να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας, τους λόγους που γεννούν αμφιβολίες κατά πόσον το μέτρο αυτό είναι συμβατό με την κοινή αγορά (πρβλ. απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2008, TV2/Danmark κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-309/04, T-317/04, T-329/04 και T-336/04, EU:T:2008:457, σκέψη 138 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

73 Μια τέτοια απόφαση, η οποία λαμβάνεται με το πέρας του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως, πρέπει, μεταξύ άλλων, να παρέχει στα ενδιαφερόμενα μέρη τη δυνατότητα να μετέχουν αποτελεσματικά στην επίσημη διαδικασία έρευνας, στο πλαίσιο της οποίας θα έχουν τη δυνατότητα να αναπτύξουν τα επιχειρήματά τους. Προς τον σκοπό αυτόν, πρέπει να τους παρέχει τη δυνατότητα να γνωρίζουν τη συλλογιστική που οδήγησε την Επιτροπή να θεωρήσει προσωρινώς ότι το επίμαχο μέτρο μπορούσε να χαρακτηριστεί νέα κρατική ενίσχυση και να αμφιβάλει ως προς το αν η ενίσχυση αυτή είναι συμβατή με την κοινή αγορά (βλ. απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2008, TV2/Danmark κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-309/04, T-317/04, T-329/04 και T-336/04, EU:T:2008:457, σκέψη 139 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

74 Στο πλαίσιο εξετάσεως του έκτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει ειδικότερα να διακριβωθεί αν η Επιτροπή εξέθεσε επαρκώς, στην προσβαλλόμενη απόφαση, τους λόγους για τους οποίους θεώρησε, μετά την προκαταρκτική εξέταση, ότι το επίμαχο μέτρο μπορούσε να χαρακτηρισθεί προσωρινά κρατική ενίσχυση, προτού καν εξακριβώσει αν η ενίσχυση αυτή ήταν νέα και αν ήταν συμβατή με την εσωτερική αγορά.

75 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπείχε εν προκειμένω. Πρώτον, παρέλειψε να υπολογίσει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, τη διαφορά μεταξύ του ποσού των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως που η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας είχε όντως καταβάλει στην προσφεύγουσα (από το οποίο θα έπρεπε να αφαιρεθεί το ποσό που αντιστοιχούσε στην προσαύξηση των εγκεκριμένων ταχυδρομικών τελών) και του ποσού των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως που κατέβαλαν οι ανταγωνιστές της που υπάγονταν στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Δεύτερον, δεν παρέθεσε λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι το ζήτημα σε ποιο μέτρο είχε καταβάλει η προσφεύγουσα εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως δεν ήταν κρίσιμο για τον υπολογισμό του ύψους της προβαλλόμενης κρατικής ενισχύσεως. Τρίτον, δεν αιτιολόγησε επαρκώς την εκτίμησή της περί υπάρξεως φερόμενης διασταυρούμενης επιδοτήσεως, η οποία είχε λάβει τη μορφή αυξήσεως των εγκεκριμένων

ταχυδρομικών τελών, με σκοπό να ληφθούν υπόψη οι εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως που είχε καταβάλει η προσφεύγουσα. Τέταρτον, δεν εξήγησε γιατί, στο πλαίσιο μιας τέτοιας αναλύσεως, έπρεπε να στηριχθεί μόνο στην εξέταση της συμβατότητας των δαπανών με την εσωτερική αγορά.

76 Η Επιτροπή και οι παρεμβαίνουσες αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

77 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι η πρώτη απόφαση για την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας που εξέδωσε η Επιτροπή σχετικά με το επίδικο μέτρο. Η ενίσχυση που χορηγήθηκε με τη μορφή εισφορών στο συνταξιοδοτικό ταμείο της προσφεύγουσας αποτελούσε πράγματι ήδη αντικείμενο της αποφάσεως του 1999 περί κινήσεως διαδικασίας, της αποφάσεως του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας και των τελικών αποφάσεων του 2002 και του 2012.

78 Ωστόσο, με την απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2015, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του 2007 περί κινήσεως διαδικασίας, στο πλαίσιο της οποίας, όπως επισήμανε η Επιτροπή στο σημείο 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ζήτημα αν οι επιχορηγήσεις για τις συντάξεις παρείχαν ή όχι κάποιο πλεονέκτημα στην προσφεύγουσα είχε αποτελέσει αντικείμενο «συνοπτικής μόνο εκτιμήσεως» και έπρεπε ακόμη «να εξεταστεί διεξοδικότερα».

79 Λαμβανομένου υπόψη αυτού του ιδιαίτερου διαδικαστικού πλαισίου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, όταν εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, υπείχε ειδική υποχρέωση αιτιολογήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι, στο πλαίσιο της επίσημης διαδικασίας έρευνας η οποία είχε κινηθεί αρχικώς το 1999 και κινήθηκε εκ νέου το 2007, ήταν ήδη σε θέση να εξετάσει το ζήτημα αν οι κρατικές εισφορές στο συνταξιοδοτικό ταμείο της προσφεύγουσας συνιστούσαν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

80 Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση χαρακτηρίστηκε από την Επιτροπή ως απόφαση επεκτάσεως της διαδικασίας που κινήθηκε εκ νέου το 2007, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να θεωρήσει, χωρίς να παραβεί την προβλεπόμενη στο άρθρο 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως, ότι δεν ήταν σε θέση να διαπιστώσει, έστω και προσωρινά, αν πληρούνταν ένα από τα προβλεπόμενα κριτήρια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και να περιοριστεί μόνο στο να εκφράσει αμφιβολίες χωρίς να παράσχει συναφώς επαρκείς λόγους.

81 Από τα σημεία 64 έως 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή, κατά το μέρος που αφορά την εκτίμηση σχετικά με την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως υπό το πρίσμα του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και ιδίως την ύπαρξη αποκλειστικού οικονομικού πλεονεκτήματος, περιορίζεται απλώς σε αναφορά των δυσχερειών που θα αντιμετώπιζε εάν έπρεπε να προσδιορίσει τις επιχειρήσεις των οποίων η νομική και πραγματική κατάσταση θα μπορούσε να θεωρηθεί παρεμφερής με εκείνη της προσφεύγουσας. Επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι, στο μέτρο που η προσφεύγουσα διέθετε δικαίωμα αποκλειστικότητας στον τομέα των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και είχε ωφεληθεί από πολλές κρατικές αντισταθμίσεις και εγγυήσεις στο πλαίσιο της μετατροπής του ομοσπονδιακού ταχυδρομείου, βρισκόταν σε μια ιδιαίτερη κατάσταση η οποία δεν είχε προηγούμενο.

82 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν ήταν δυνατό να αποδειχθεί η ύπαρξη αποκλειστικού οικονομικού πλεονεκτήματος μέσω συγκρίσεως των επιβαρύνσεων της προσφεύγουσας με τις επιβαρύνσεις που έφεραν οι ανταγωνιστές της. Διευκρίνισε, ωστόσο, ότι μια συγκριτική ανάλυση με τους ανταγωνιστές της προσφεύγουσας θα ήταν η προσήκουσα στο πλαίσιο της εξετάσεως της συμβατότητας των ενισχύσεων και ιδίως στο πλαίσιο μιας πιο εμπεριστατωμένης αναλύσεως του κατά πόσον αυτές επηρεάζουν τον ανταγωνισμό.

83 Στη συνέχεια της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε, συνεπώς, κατά το στάδιο της εξετάσεως της συμβατότητας της ενισχύσεως με την εσωτερική αγορά, ότι ήταν δυνατή, βάσει ενός συντελεστή αναφοράς, η σύγκριση των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως που είχε καταβάλει η προσφεύγουσα με τις καταβληθείσες από τους ιδιώτες ανταγωνιστές της εισφορές. Ωστόσο δεν

εξήγησε πώς οι διαπιστώσεις στις οποίες προέβη στο πλαίσιο της εξετάσεως της συμβατότητας της επίδικης ενισχύσεως ενισχύουν ή δεν αναιρούν τις διαπιστώσεις για την εκτίμηση της υπάρξεως επιλεκτικού οικονομικού πλεονεκτήματος και, a fortiori, κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

84 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα, υπογραμμίζοντας την έλλειψη, στην προσβαλλόμενη απόφαση, οιουδήποτε υπολογισμού βάσει του οποίου να είναι δυνατή η σύγκριση των επιβαρύνσεών της με τις επιβαρύνσεις που φέρουν οι ανταγωνιστές της κατά το στάδιο του χαρακτηρισμού του επίδικου μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ενώ μια τέτοια σύγκριση είχε πραγματοποιηθεί για την εκτίμηση της συμβατότητας της επίμαχης ενισχύσεως με την εσωτερική αγορά, ορθώς προέβαλε παράβαση της προβλεπόμενης στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

85 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 148 της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), με την οποία ακυρώθηκε η τελική απόφαση του 2012 που εκδόθηκε από την Επιτροπή μετά το πέρας της επίσημης διαδικασίας έρευνας, η οποία είχε, διαδοχικώς, κινηθεί εκ νέου το 2007 και επεκταθεί με την προσβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τη νομολογία κατά την οποία η Επιτροπή πρέπει να αποδεικνύει κατά το στάδιο της εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, δηλαδή κατά το στάδιο της αποδείξεως της υπάρξεως πλεονεκτήματος, ότι η μερική απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής εισφορών στο συνταξιοδοτικό ταμείο συνιστά, για μια παλαιά και καθιερωμένη στην αγορά επιχείρηση, οικονομικό πλεονέκτημα έναντι των ανταγωνιστών της.

86 Στις σκέψεις 150 και 151 της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, μολονότι η Επιτροπή είχε επιχειρήσει, με την τελική απόφαση του 2012, να αποδείξει την ύπαρξη επιλεκτικού οικονομικού πλεονεκτήματος, εντούτοις προέβη στην εξέταση αυτή μόλις κατά το στάδιο της εξετάσεως της συμβατότητας της ενισχύσεως με την εσωτερική αγορά. Ως εκ τούτου, δέχθηκε το επιχείρημα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο διότι «άρχισε στοιχειωδώς να αντιπαραβάλει το επίμαχο μέτρο με τα έξοδα που βαρύνουν συνήθως μια επιχείρηση [σε σχέση με ιδιωτικούς υπαλλήλους βάσει του γερμανικού δικαίου κοινωνικής ασφαλίσεως] μόλις κατά το στάδιο της εξέτασης της συμβατότητας του εν λόγω μέτρου με την εσωτερική αγορά».

87 Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, στις σκέψεις 152 έως 154 της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), ότι η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να αποδείξει την ύπαρξη επιλεκτικού οικονομικού πλεονεκτήματος υπέρ του αποδέκτη της ενισχύσεως, όταν εξετάζει το ζήτημα αν ένα μέτρο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

88 Όμως, καθόσον ένα μέτρο χαρακτηρίζεται προσωρινά ως «ενίσχυση» κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, σύμφωνα με το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού 2015/1589, ήδη από το στάδιο της προκαταρκτικής εξετάσεως του μέτρου αυτού και εκδόσεως της αποφάσεως περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας, πρέπει να γίνει δεκτό, εν προκειμένω, ότι η Επιτροπή υπείχε υποχρέωση αιτιολογήσεως της υπάρξεως επιλεκτικού οικονομικού πλεονεκτήματος για την προσφεύγουσα, δυνάμει του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ήδη κατά το πέρας του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως και όχι μόνο σε σχέση με την απόφαση που εκδόθηκε κατά το πέρας της επίσημης διαδικασίας έρευνας.

89 Επομένως, η Επιτροπή, καθόσον παρέλειψε να αιτιολογήσει με επαρκή σαφήνεια και χωρίς αμφισημία την ύπαρξη πλεονεκτήματος, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ενώ προέβη ήδη ταυτόχρονα σε αξιολόγηση της συμβατότητας της επίδικης ενισχύσεως με την εσωτερική αγορά, περιήγαγε, κατά το πέρας του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως και κατά το στάδιο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, την προσφεύγουσα σε κατάσταση νομικής αβεβαιότητας.

Η παράλειψη αυτή της Επιτροπής δεν παρέχει, εξάλλου, στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να ελέγξει τον προσωρινό χαρακτηρισμό του επίδικου μέτρου ως «ενισχύσεως» κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

90 Συνεπώς, ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός κατά το μέρος που αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

91 Δεδομένου ότι από την εξέταση του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, κατά το μέρος που αυτός στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, διαπιστώθηκε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έπασχε από πλημμέλειες που αφορούν στοιχεία ουσιώδους σημασίας για τη γενική οικονομία της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση αυτή λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το βάσιμο των λοιπών επιχειρημάτων που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του λόγου αυτού καθώς και των άλλων λόγων ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

92 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

93 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε και η προσφεύγουσα προέβαλε σχετικό αίτημα, η Επιτροπή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

94 Η UPS και η United Parcel Service Deutschland φέρουν εκάστη τα δικαστικά έξοδά της, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την ένσταση απαραδέκτου.

2) Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής C(2011) 3081 τελικό, της 10ης Μαΐου 2011, περί επεκτάσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ όσον αφορά την κρατική ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορηγήθηκε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέρ της Deutsche Post.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Deutsche Post AG.

4) Η UPS Europe SPRL/BVBA και η United Parcel Service Deutschland Sàrl & Co. OHG φέρουν εκάστη τα δικαστικά έξοδά της.

Pelikánová Valančius Nihoul

Svenningsen Öberg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Απριλίου 2019.

(υπογραφές)